

Arrest

nr. 275 963 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Pegasuslaan 5
1831 DIEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 februari 2022 toe op het Schengengrondgebied via Parijs.

1.2. Verzoekster werd op 12 april 2022 geïnterpelleerd door de politie van Diest wegens een winkeldiefstal in een Carrefour-supermarkt en op 13 april 2022 in het kader van snelrecht gedagvaard voor de correctionele rechtbank van Leuven.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 april 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 april 2022 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ DEMERDAL-DSZ op 12/04/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan Mevrouw,:

Naam : K.(...)

voornaam : K.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Georgië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13/04/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie Jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal {PV LE.12.L9.002086/2022 van de politiezone van PZ DEMERDAL-DSZ}

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat haar echtgenoot eveneens in België is. Zij verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bovendien het feit dat haar echtgenoot okkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene en tevens haar echtgenoot, beide inbreuken hebben gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden In hot kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. "

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar synthesesamenvatting als 'middelen' de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar 'middelen' het volgende:

"Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechte en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen. K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

" (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,*
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,*
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.*

3.

Schending van het evenredigheidsbeginsel

4 .

De beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenbevinding en is tevens strijdig met artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

5.

Schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet: het inreisverbod dient uitdrukkelijk gemotiveerd te zijn nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing stelt:

".."

De DVZ dient alvorens een inreisverbod op te leggen over te gaan tot een individueel onderzoek, rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak waarbij het evenredigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr.53K1825/001, 23) . Uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde "rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden". Ook leert de rechtspraak van de Raad van State dat uit de beslissing een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van het geval moet blijken (RvS, 22 maart 2016, nrs 134.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231,234.233.).

De DVZ is ervan uitgegaan dat verzoekster eveneens betrokken was bij de diefstal, quod non. Er heeft geen individueel onderzoek plaatsgevonden. De beslissing van de DVZ is niet met de nodige omzichtigheid genomen.

De aangevoerde middelen zijn gegrond.

De zitting voor de correctionele rechtbank te Leuven zal plaatsvinden op 12 mei 22. De beslissing wordt overgemaakt aan Uw Raad en aan de tegenpartij."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden inreisverbod kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar 'middelen', zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De 'middelen' dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)"

3.7. Verzoekster betwist in haar synthesesmemorie nergens dat bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 april 2022 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris, omwille van het gegeven dat het bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet, in beginsel verplicht is de beslissing tot verwijdering gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumtermijn van 3 jaar. De bestreden beslissing vertoont op dit punt geen motiveringsgebrek.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, wordt in de bestreden beslissing gewezen op de betrapping op heterdaad wegens winkeldiefstal waardoor verzoekster geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een inreisverbod met een duur van 3 jaar proportioneel wordt geacht.

3.8. In haar synthesesmemorie betoogt verzoekster dat zij zich niet schuldig heeft gemaakt aan diefstal, maar dat haar echtgenoot hiervoor verantwoordelijk is en schuld heeft bekend, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en geen rekening zou hebben gehouden met de 'specifieke omstandigheden' van haar geval zoals vereist door artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Hierbij wijst zij op de zitting van de correctionele rechtbank te Leuven van 12 mei 2022. Ter terechtzitting wordt gesteld dat er uitspraak zal zijn in de strafzaak op 9 augustus 2022.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van verzoekster op 12 april 2022 werd betrapt bij de diefstal van 16 flessen sterke drank in de Carrefour van Diest en dat verzoekster bij deze feiten aanwezig was. Verzoekster werd op 13 april 2022 verhoord door de politie en door het parket gedagvaard voor de correctionele rechtbank als dader of mededader. Verzoekster benadrukt in haar synthesesmemorie haar

onschuld, maar levert geen enkel begin van bewijs dat zij niet (mede-)verantwoordelijk zou zijn voor het wangedrag van haar echtgenoot. Bovendien belet één en ander niet dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Waar verzoekster tenslotte betoogt dat zij op het ogenblik van de vermeende feiten niet illegaal op het grondgebied was omdat zij slechts op 22 februari 2022 Georgië verliet, richt zij zich tegen één van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans niet het voorwerp vormt van deze vordering.

3.10. Er blijkt geen schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod (bijlage 13*sexies*) niet zou berusten op deugdelijke feitelijke en juridische grondslagen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van 3 jaar.

De ‘middelen’ uit de synthesesamenvatting zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN